

ASIMOV

V A K I F S E R İ S İ

V A K I F

Çeviren
Kemal Baran Özbek

Annemin anısına
(1895-1973)

KISIM I

PSİKOTARİHÇİLER

HARI SELDON – ...Galaktik Dönem'in 11988'inci yılında doğmuş; 12069'uncu yılında ölmüştür. Söz konusu tarihler genellikle şu an kullanılmakta olan Vakıf Dönemi formatında ifade edilmektedir; yani V.D. 1 yılına 79 kala şeklinde. Arcturus bölgesinin Helicon kentinde –ki doğruluğu kuşku götürür bir efsaneye göre, babası gezegenin bu yöresindeki hidroponik seralarda tütün yetiştirdi– orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş ve erken yaşlardan itibaren matematik alanında şaşırtıcı bir başarı göstermiştir. Onun bu yeteneğine ilişkin bazıları aksini işaret eder nitelikte sayısız öykü vardır. Söylenene göre, iki yaşına geldiğinde...

...Hiç şüphesiz onun en büyük katkıları psikotarih alanında olmuştur. Seldon bu alanda çalışmaya başladığı sırada psikotarih belli belirsiz birtakım aksiyomlardan ibaretti; çalışmalarını noktaladığında ise ardında istatistiğe dayalı oldukça derin bir bilim dalı bırakmıştı...

...Onun yaşamının ayrıntılarına dair en sağlam kaynak, henüz genç bir adamken, bu büyük matematikçinin ölümünün iki yıl öncesinde onunla tanışma fırsatı bulan Gaal Dornick tarafından yazılmış olan biyografidir. Bu buluşmanın öyküsü...

GALAKTİK ANSİKLOPEDİ*

1

Adı Gaal Dornick'ti ve Trantor'u daha önce hiç görmemiş olan sıradan bir taşra delikanlısıydı... daha doğrusu, gerçek hayatta hiç görmemişti. Çünkü onu hipervideoda defalarca görmüş, zaman zaman da –örneğin bir İmparatorluk Taç Giyme Töreni'ni veya Galaktik Konsey'in açılışını konu alan üç boyutlu haber bültenlerinde– devasa ekranlardan izlemişti. Mavi Akıntı'nın en uç kısmındaki yıldızlardan birinin yörüngesinde dönen bir gezegen olan Synnax'tan yaşamı boyunca hiç ayrılmamış olmasına rağmen, sizin de gördüğünüz gibi uygarlık-

* Galaktik Ansiklopedi'den alınan ve burada yer verilen tüm alıntılar, 1020 V.D. yılında yayımlanan 116. baskıdandır ve Galaktik Ansiklopedi Yayıncılık izniyle kullanılmıştır.

tan kopmuş değildi. Bunun aksi o sıralarda galaksideki hiçbir yer için söylenemezdi zaten.

O dönemde galakside, üzerinde insanların yaşadığı yirmi beş milyona yakın gezegen vardı ve bunların içinde Trantor merkezli İmparatorluk'a bağıllık yemini etmemiş bir tanesine bile rastlamak mümkün değildi. Ne var ki, bu durum ancak bir yarım yüzyıl daha böyle sürebilecekti.

Gençlik yıllarını öğrencilikle geçirmiş olan Gaal için bu gezi, yaşamının o âna kadarki doruk noktasıydı. Uzayda daha önce de bulunduğundan bu gezi onun gözünde sıradan bir yolculuğun ötesinde bir şey ifade etmiyordu. Doğrusu, daha önce bitirme tezinde kullanmak üzere göktaş sürüklenmelerinin mekaniğine ilişkin bilgi toplamak için Synnax'ın biricik uydusuna kadar açılmıştı sadece ama ister yarım milyon kilometre aşılınsın, ister bir o kadar ışık yılı katedilsin, uzay yolculukları hep aynıydı.

Üstuzayda yapacağı sıçrama için kendisini hazırlamıştı; ne de olsa gezegenlerarası basit gezilerle edinilemeyecek bir deneyimdi bu. Sıçrama, yıldızlar arasında yolculuk etmenin tek elverişli yöntemi idi; büyük olasılıkla sonsuza dek de öyle kalacaktı. Bildik uzayda yolculuk etmek normal ışık hızının üstünde bir hızla gerçekleştirilemezdi (insanlık tarihinin çoktan unutulmuş olan başlangıç yıllarından beri süregelen bilgi birikiminin bir parçasıydı bu) ve bu, insanlar tarafından mesken tutulmuş en yakın sistemler arasında bile yolculukla geçecek uzun yıllar anlamına geliyordu. Üstuzayda, ne uzay ne zaman, ne madde ne enerji olarak tanımlanabilecek, varla yok arası o hayal edilemez bölgede insan, birbirini izleyen iki an arasındaki ufak zaman dilimi içinde galaksiyi bir baştan diğerine aşabilirdi.

O sıçramaların ilkinin midesinde korkudan kaynaklanan ufak bir burulmayla bekleyen Gaal hafif bir sarsıntıdan başka bir şey hissetmemişti: O henüz farkına varamadan etkisini yitiren içsel bir darbe. Hepsi buydu işte.

Sonrasında geriye sadece gemi kalmıştı; İmparatorluk'un on iki bin yıllık gelişiminin müthiş bir ürünü olan o kocaman, ısıtılı gemi; bir de elinde yeni almış olduğu matematik doktorası, diğesinde ise yüce Hari Seldon'ın o geniş ve biraz da gizemli Seldon Projesi'ne katılmak üzere Trantor'a gelmesi için ona yolladığı davetiye.

Sıçramanın yarattığı hayal kırıklığının ardından Gaal'in görmeyi beklediği şey, Trantor'un ilk kez karşılaşacağı manzarasıydı. İzleme odasından bir türlü ayrılamıyordu. Çelik perdeler önceden bildirilen saatlerde açılıyor, o da her defasında orada yerini almış oluyordu; yıldızların keskin pırıltısını izliyor, şurada burada bir yıldız kümesinin oluşturduğu ve tam uçtukları sırada sonsuza dek dondurulmuş bir ateş böceği sürüsünü andıran belli belirsiz nebularları zevkle seyrediyordu. Gemiden beş ışık yılı uzaklıktaki bir gaz nebulasının soğuk, mavi-beyaz dumanı pencereye bir an için çok uzaklardaki bir süt birikintisi gibi yayılmış, odayı buz rengi bir ısıltıyla doldurmuş ve iki saat sonra, bir diğeri sıçramanın ardından gözden kaybolmuştu.

Trantor'un güneşini ilk görüldüğünde kendine benzeyen on binlercesinin içinde kaybolup gitmiş sert, beyaz bir zerreden ibaretti; fark edilebilmesini ise gemi rehberinde belirtilmiş olmasına borçluydu. Burası galaksinin merkezine yakın olduğundan yıldızlar oldukça sık bir görünüm sergiliyordu. Ancak Trantor'un güneşini her bir sıçramayla daha bir parıldııyor, ısıltısıyla boğduğu yıldızlar onun yanında giderek daha soluk ve küçük kalıyordu.

Bir subay onlara yaklaştı ve, "İzleme odası yolculuğun geri kalanı boyunca kapalı tutulacak," dedi. "İniş hazırlanın."

Adam odadan ayrılırken Gaal ona doğru atıldı ve üzerine İmparatorluk'u simgeleyen Uzaygemisi ile Güneş şekilleri işlenmiş beyaz üniformasının kolunu yakaladı.

"Benim odada kalmam mümkün mü acaba?" diye sordu. "Trantor'u yakından görmek istiyorum da."

Subay gülümseyince Gaal hafifçe kızarmaktan kendini alamadı. Taşra aksarıyla konuşmuş olmalıydı.

“Yarın sabah Trantor’a inmiş olacağız,” dedi subay.

“Ben onu uzaydan görmekten bahsediyordum.”

“Ah. Özür dilerim, evlat. Eğer bu bir uzay yatı olsaydı bunu sağlayabilirdik sanırım. Ama biz güneşin hemen dibinde döne döne inişe geçeceğiz. Aynı anda hem kör olmak, hem yanmak, hem de radyasyon yaraları içinde kalmak istemezsin herhalde, değil mi?”

Gaal arkasını dönüp uzaklaşacak gibi oldu.

Subay peşinden seslendi. “Buradan bakıldığında Trantor olsa olsa gri bir bulut şeklinde görünür zaten, evlat. Trantor’a indikten sonra bir uzay turuna katılmayı denemelisin. Hem onlar ucuz da olur.”

Gaal başını çevirip tekrar ona baktı. “Çok teşekkür ederim.”

Böylesi bir durumda hayal kırıklığına kapılmak çocukçaydı belki ama yetişkin bir erkek de bu tür hislere tıpkı bir çocuk gibi kapılabilirdi; Gaal’in boğazına bir yumru takılmıştı sanki. O âna dek hiç görmemiş olduğu Trantor’u tüm gerçekliğiyle seyredebilme fikri ona inanılmaz gelmişti, bunun için bir süre daha beklemesi gerekeceğini ummamıştı doğrusu.

2

Gemi inerken sağlam bir gürültü kopardı. Uzaklardan gelen gemi, tıslayarak atmosferi yarıp geçmişti. Sürtünmenin yarattığı ısıyla boğuşan havalandırma aygıtlarının uğultusu hiç kesilmiyor, hızı düşürmeye çalışan makinelerin daha yavaş tempolu homurtusu ise buna eşlik ediyordu. İniş odalarında toplanan erkeklerin ve kadınların gürültüsü ile bavulları, posta kargolarını ve diğer yükleri kaldırıp bir boşaltma iskelesine aktarılacakları âna dek beklemeleri için geminin uzun dingiline yerleştiren vinçlerin gıcırtiları birbirine karışıyordu.

Gaal hafif bir sarsıntı hissetti, geminin artık kendi istemiyle bağımsız olarak hareket edemediği kanısına vardı. Gemi-deki çekim, inmek üzere olduğu gezegenin yerçekimine her geçen saat biraz daha yenik düşüyordu. Binlerce yolcu sabırla oturup sürekli değişen yerçekimine uyum sağlamak için yön değiştiren iniş odalarının sabitlenmesini bekledi. Bir süre sonra kocaman kapılara doğru kavisli rampalar üzerinden ilerlemeye başladılar.

Gaal'in bagajı hafifti. Önünde durduğu kontuardan, eşyalarının büyük bir ustalıkla çabucak kontrol edilip sonra yeniden bavula tıkilmasını seyretti. Vizesi incelendi ve damgalandı. Gaal ise bu işlemlere aldırılmıyordu bile.

Sonunda Trantor'a gelebilmişti ya! Burada hava, evinin bulunduğu Synnax gezegenindekinden biraz daha ağırdı sanki ama nasıl olsa buna alışacaktı. Onu asıl düşündüren, bu kent-in büyüklüğüne alışıp alışamayacağıydı.

İniş Binası devasa bir mekândı. Binanın tavanı o denli yüksekti ki neredeyse görünmüyordu. Gaal'a bu çatının altında bulut bile oluşabilecekmiş gibi geldi. Karşısında hiçbir duvar göremiyordu; salonda sadece insanlar, kontuarlar ve darala-

rak uzanan, sonra da âdeta sislerin içinde kaybolan bir zemin vardı.

Kontuar görevlisi tekrar konuşmaya başladı. Sesinde sinirli bir hava seziliyordu. “Hadisene, Dornick, kıpırda biraz,” dedi. İsmi anımsayabilmek için vizeyi açıp bir kez daha göz atması gerekmişti.

“Eee... şey...” diyecek oldu Gaal.

Kontuarın ardındaki görevli başparmağını kaldırdı, “Taksi-ler sağdan ve soldan üçüncü kapılarda.”

Bunun üzerine harekete geçen Gaal, havada desteksiz asılı duran ışıklı, eğri büğrü harfleri okuyarak ilerledi: “HER YÖNE TAKSI”

O uzaklaşadursun, kalabalığın içinden sıyrılan biri az önce Gaal’in dikilmekte olduğu kontuara yanaştı. Bakışlarını bu yeni gelene çeviren görevli, başını “evet” der gibi hafifçe salladı. Yabancı da başını sallayıp aynı şekilde karşılık verdikten sonra genç göçmeni izlemeye koyuldu.

Zamanında yetişip Gaal’in gideceği yönü duymayı başarmıştı.

Gaal kendini bir parmaklığa yaslanırken buldu.

Parmaklığın üstündeki ufak tabelada “Denetçi” yazıyordu. Tabelada belirtilen görevi üstlenmiş olan kişi başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmeden, “Nereye?” diye sormakla yetindi.

Gaal ne yanıt vermesi gerektiğinden pek emin değildi ama birkaç saniyelik bir tereddüt bile arkasında uzun bir insan kuyruğu oluşacağı anlamına gelirdi.

Denetleme memuru bu sefer başını kaldırıp soruyu yineledi. “Nereye?”

Gaal’in bütçesi kısıtlıydı, ancak bu durum yalnızca bir gece sürecek, ertesi gün nasıl olsa yeni işinin başına geçmiş olacaktı. Kayıtsız bir tavır takınarak konuşmaya zorladı kendini: “İyi bir otele, lütfen.”

Görevli hiç de etkilenmişe benzemiyordu. “Hepsi iyidir. Bir isim vermelisiniz.”

Gaal çaresizce, “O halde en yakındakine, lütfen,” dedi.

Denetçi bir düğmeye bastı. Zeminde, farklı renk ve gölge oyunları çizerek parlayıp sönen benzerlerinin arasından ince bir ışın demeti yükseldi. O sırada görevli, Gaal’in eline bir bilet sıkıştırdı. Bilet hafifçe parlıyordu.

Denetçi, “Borcunuz bir nokta on iki,” dedi.

Gaal bir yandan elini cebine atıp bir miktar bozukluk çıkarırken sordu: “Nereden gideceğim?”

“Işığı izleyin. Doğru yönde gittiğiniz sürece bilet parlamayı sürdürecektir.”

Gaal etrafını seyrederek yürümeye başladı. O çok geniş alan üzerinde her biri kendi yolunu izleyen ve yolları üzerine çıkan kesişme noktaları arasında seçim yaparak bunların içinden süzülerek geçen yüzlerce insan vardı.

Kendi yolculuğu çok geçmeden son bulmuştu. Leke tutmaz plastotekstil kumaştan yapılmış parlak mavi ve sarı renklerde yepyeni bir üniforma giymiş bir adam iki bavulunu almak için uzandı.

“Doğruca Luxor’a gider,” dedi.

Gaal’i izlemekte olan adam bunu duymuştu. Dahası, Gaal’in, “Güzel,” diye yanıt verdikten sonra o küt burunlu tasiyata binişini de izlemişti.

Taksi olduğu yerde dikine havalandı. Kapalı bir aracın içinde uçuyor olmanın verdiği garip heyecandan dolayı sürücü koltuğunun arkasını ister istemez sımsıkı kavrayan Gaal, kavisli, saydam pencereden dışarıyı izliyordu. O koskoca terminal giderek küçülüyor, insanlar gelişigüzel dağılmış karıncaları andırıyordu. Karşısındaki manzara geriye doğru kayıp gitgide küçüldü.

Sonra, önlerinde bir duvar olduğunu fark etti. Havanın ortasında beliriveriyor ve gözden kayboluncaya dek yükselme-

yi sürdürüyordu. Üzerinde pek çok delik vardı. Bunlar tünel ağzlarından başka bir şey değildi. Gaal'i taşıyan taksi de bu deliklerden birine yöneldi ve içeri daldı. Gaal bir an için durup sürücünün onca delik içinden doğru olanı nasıl olup da seçebildiğini çözmeyle çalıştı.

Çevrelerinde artık sadece karanlık vardı; onlar ilerledikçe yanlarından geçip giden renkli işaret ışıkları dışında tüneli aydınlatan hiçbir şey yoktu. Havaya ise aracın hızla ilerlemesinden kaynaklanan bir tür sürtünme sesi hakimdi.

Taksinin aniden hız kesmesi sonucu Gaal öne doğru savruldu ve hemen ardından araç tünelden dışarı fırlayıp yeniden zemin seviyesinde ilerlemeye başladı.

Şoförün, "Luxor Otel," demesine pek de gerek yoktu aslında. Bavullarını taşımada Gaal'e yardım etti, genç adamın uzattığı onuncu sınıf bahşişi resmi bir tavırla kabul etti, sonra orada beklemekte olan diğer bir yolcuyu alarak aracını tekrar havalandırdı.

Gaal, gezegene indi ineli, gökyüzü namına hiçbir şey görmemişti.

TRANTOR – ...Bu süreç on üçüncü binyılın başlarında zirve noktasına ulaştı. İmparatorluk Hükümeti'ne ev sahipliği yapma özelliğini yüzlerce nesil boyunca aralıksız koruması ve tüm sistemin en yoğun nüfusa sahip ve endüstrisi en gelişmiş gezegenleriyle beraber galaksinin merkezine son derece yakın konuşlanmış olmasından dolayı kaçınılmaz olarak insan ırkının gördüğü en kalabalık ve de zengin kent halini almıştı.

Düzenli bir hızla gerçekleştirilen kentleştirme çalışmaları sonunda olabilecek en yüksek sımra ulaşmıştı. Trantor'un 195,000,000 kilometrekarelik kara alanının üzerini tek bir kent kaplamıştı. En kalabalık olduğu dönemlerde kırk milyarı rahatlıkla aşan bu muazzam nüfus, İmparatorluk'un yönetsel gereksinimleri uğruna tamamen seferber edilse bile söz konusu görevleri yerine getirmede yetersiz kalıyordu. (Bu noktada, son dönem imparatorlarının ruhsuz saltanatları altında Galaktik İmparatorluk'un uygun şekilde yönetilmesinin imkânsız hale gelişinin de Çöküş'ün başlıca sebeplerinden biri olduğu unutulmamalı.) Sayıları on binleri bulan gemilerden kurulu filolar her gün yirmi tarım gezegeninden toplanan ürünleri Trantor halkının yemek masalarına taşıyordu...

Besin ve bir anlamda tüm yaşamsal gereksinimler açısından dış gezegenlere olan bu bağımlılığı, olası kuşatma tehditleri karşısında Trantor'u her geçen gün biraz daha aciz kılıyordu. İmparatorluk'un son binyılında yaşanan ardı arkası kesilmeyen isyanlar, tahta birbiri ardına geçen imparatorların bu gerçeği görmesine yol açtı ve İmparatorluk'un bu konuda izlediği politikanın Trantor'un bu hassas şahdamarının korunmasıyla sınırlı tutulması sonucunu doğurdu...

GALAKTİK ANSİKLOPEDİ

3

Gaal havanın güneşli olup olmadığından emin değildi; öyle ki, gece miydi yoksa gündüz mü, çıkaramıyordu. Sormaya da utanıyordu. Koca gezegenin üstüne metal bir kapak kapatılmıştı sanki. Az önce eşlik etmiş olduğu yemek sözüm ona “öğle

yemeği”ydi, oysa gece ve gündüz gibi kaydedilmesi belki de zahmet doğuracak değişiklikleri hesaba katmaksızın yaşamını standart bir zaman ölçüsü çerçevesinde sürdüren çok sayıda gezegen vardı. Gezegenlerin yıldızları çevresindeki dönüş hızları farklılık gösteriyordu ve Gaal, Trantor’unkini henüz bilmiyordu.

Başlangıçta Güneş Odası’nın yerini gösteren işaretleri heyecanla takip etmiş ama oranın da yapay radyasyonla ısıtılan bir odadan ibaret olduğunu görüp kalakalmıştı. O odadan ayrılıp ayrılmama konusunda bir süre tereddüt ettikten sonra gerisingeri Luxor’un ana lobisinin yolunu tuttu.

Otel görevlisine, “Bir gezegen turu için nereden bilet temin edebilirim?” diye sordu.

“Hemen buradan.”

“Peki ne zaman başlar?”

“Az farkla kaçıldınız. Bir sonraki tur için yarını beklemeniz gerekecek. İsterseniz biletinizi şimdiden alın, biz sizin için yer ayırırız.”

“Tüh.” Yarın çok geç olacaktı. Ertesi sabah üniversitede bulunması gerekiyordu. “Buralarda bir gözetleme kulesi ya da ona benzer bir şey yok mu? Açık havada yani.”

“Var tabii! İsterseniz bunun için hemen bir bilet ayarlayabilirim size. Ama önce yağmur var mı bir bakayım.” Dirseğinin dibindeki kolu indiren adam, önündeki karıncalı ekranda akıp giden sözcükleri okudu. Gaal de ona eşlik etti.

Ardından, “Hava iyiymiş,” dedi görevli. “Anlaşılan o ki, kurağ mevsimdeyiz.” Sonra laf olsun diye ekledi: “Aslına bakarsanız ben dışarıdaki koşullarla pek ilgilenmiyorum. Zaten en son üç yıl önce dışarı çıkmıştım. Bir kere görünce ne menem bir şey olduğunu anlıyorsunuz ve bir daha görme gereksinimi duymuyorsunuz... Buyurun biletiniz. Arka kısımdaki özel asansörde yer ayırdım size. Üstünde ‘Kuleye Gider’ yazıyor. İyi seyirler.”

Sözü edilen asansör yerçekiminin itme gücüyle çalışan şu

yeni modellerdendi. Gaal içeri girdi, başkaları da peşinden içeri daldı. Asansör görevlisinin bir kolu indirmesi sonucu yerçekiminin sıfıra inmesiyle beraber Gaal bir an için kendini boşlukta sıkışıp kalmış hissetti, hemen sonra asansörün yukarı doğru tırmanmaya başlamasıyla vücut ağırlığını bir nebze olsun geri kazandı. Çok geçmeden gerçekleşen ani bir hız düşmesi Gaal'in ayaklarını yerden kesti. Elinde olmayarak hafif bir çığlık koy-vermişti.

O sırada asansör görevlisi ona seslendi: “Ayaklarınızı parmaklığın altına sokun. Uyarı tabelasını görmüyor musunuz?”

Diğer yolcular bu talimata çoktan uymuşlardı. Asansörün yan duvarına tutunup aşağı inmek için çılgıncasına ama boşuna çabalayan Gaal'in bu haline bakıp sırtıyorlardı. Ayakkabılarını birbirine paralel şekilde ve yarım metre aralıkla asansör zeminine yerleştirilmiş krom parmaklıklara dayamış olmaları havalanmalarını önlüyordu. İçeri girdiğinde Gaal de bu parmaklıkları fark etmiş fakat umursamamıştı.

Sonra birden bir el uzanıp onu aşağı çekti.

Asansör durmak üzere yavaşlarken, Gaal nefes nefese kalmış bir halde kurtarıcısına teşekkürlerini sunmakla meşguldü.

Asansörden dışarı adımını atınca gözlerini kamaştıran beyaz bir parlaklığa boğulmuş açık bir terasa çıktı. Ona yardım eli uzatmış olan adam da hemen dibinden ayrılmıyordu.

“Oturacak bir sürü yer var,” dedi adam nazikçe.

Ağzının bir karış açık kaldığını fark eden Gaal hemen kendini toplayıp, “Gerçekten de öyle görünüyor,” dedi. Düşünmeden o koltuklara doğru yönelecek olduysa da birden durdu.

“İzninizle, bir süre bu parmaklığın önünde kalacağım. Şey... etrafı biraz seyretmek istiyorum da.”

Adam, “Nasıl istersen,” der gibi bir el hareketiyle onu kendi haline bırakınca, Gaal omuz yüksekliğindeki parmaklığa doğru eğilip manzarayı incelemeye koyuldu.

Toprağı göremiyordu. Zemin, insan elinden çıkma, gittikçe

daha karmaşıklılaşan yapıların arasında kaybolmuştu. Neredeyse birbiriyle aynı gri renge bürünmüş metal yapıların gökyüzüyle kesiştiği hat dışında herhangi bir ufuk göremiyordu ve gezegenin tüm yüzeyinde durumun aynı olduğundan emindi. Zevk amaçlı gezinti yapan birkaç geminin gökyüzünde süzülmesi dışında etrafta hiç hareket yoktu ama Gaal biliyordu ki, karşısında uzanan dünyanın bu madeni derisinin altında milyarlarca insanın koşuşturmacası hiç durmadan sürüp gitmekteydi.

Görünürde en ufak bir yeşillik yoktu; ne yeşillik, ne toprak, ne de insanınkinden başka bir yaşam vardı sanki. Bu dünya üzerinde bir yerlerde, yemyeşil ağaçlar ve gökkuşağı misali rengârenk çiçeklerle bezenmiş doğal bir toprak örtüsü üzerinde uzanan yüzlerce kilometrekarelik bir alanın ortasında İmparator'un sarayı olmalı, diye geçirdi içinden Gaal. Bir çelik okyanusunun tam ortasında kalmış ufaklık bir adadan farksızdı orası, ne var ki onun bulunduğu yerden görülemiyordu. Binlerce kilometre uzakta olsa gerekti. Bu mesafenin ne kadar olacağını aklı kesmiyordu.

Çok geç olmadan bir tura çıkmalıydı!

Sesli sesli iç çekti ve ancak o zaman Trantor'da olduğunun farkına vardı; tüm galaksinin merkezi ve insan ırkının çekirdeği konumundaki gezegendeydi artık. Zayıf yönlerine henüz şahit olmamıştı. Gezegene besin taşıyan gemileri henüz görmemişti. Trantor'daki kırk milyar insanı galaksinin geri kalanına bağlayan yaşamsal damarın varlığından habersizdi. Şimdilik sadece insanoglunun o en müthiş eserini görebiliyordu: bir gezegenin kibre varan bir hırsıyla topyekün fethedilmesini.

Gözlerinde boş bir ifadeyle parmaklıktan uzaklaştı. Asansörde ona yardım etmiş olan adam yanındaki boş koltuğu işaret etti. Gaal de oraya oturdu.

Adam gülümsedi. "Adım Jeril. Trantor'a ilk gelişiniz mi?"

"Evet, Bay Jeril."

“Tahmin etmiştim. Bu arada, Jerril benim soyadım değil. Eğer şairane hisler besleyen biriyseniz Trantor’un sizi etkilememesi imkânsız. Ne var ki Trantorlular buraya hiç çıkmaz. Burayı sevmezler. Tedirgin olurlar.”

“Tedirgin mi?! Unutmadan, benim ismim de Gaal. Hem neden tedirgin oluyorlarmış ki? Bence muhteşem bir manzara.”

“Bu bakış açısına göre değişen bir gözlem, Gaal. Küpten farksız bir binada doğmuş, tek bir koridorda büyümüş, hücre denebilecek bir yerde çalışmaya alışmışsanız ve tatil denince aklınıza kalabalık bir güneş odası dışında bir şey gelmiyorsa, gökyüzünden başka hiçbir şeyin görülemediği açık bir teras-a çıkmak sinirlerinizi harap edecektir. Beş yaşını dolduran çocuklarını yılda bir kez buraya çıkarırlar. Bunun onlara bir faydası oluyor mu, bilemiyorum. Buranın havasından yeterince yararlanamamaları bir yana, ilk birkaç gelişlerinde isterik çığlıklara boğuluyorlar. Bana kalırsa, sütten kesilen çocukların haftada en az bir defa buraya çıkarılması daha uygun olur.”

Kısa bir duraklamanın ardından adam sözlerine kaldığı yerden devam etti: “Aslında bunun pek önemi yok. Ya hiç çıkmasalardı? Aşağıda mutlular, çünkü çekip çevirdikleri bir imparatorluk var ellerinde. Sizce yerden ne kadar yükseklikteyiz?”

“Bir kilometre olabilir mi?” diye karşılık verdi Gaal. Bir yandan da bunun safça bir cevap olup olmadığını düşünüyor-du.

Jerril’in patlattığı kahkahaya bakılırsa biraz öyle olmalıydı. “Hayır. Sadece yüz elli metre.”

“Ne? Ama asansör...”

“Biliyorum. Siz belki farkına varmadınız ama asansör o sürenin çoğunu yer seviyesine ulaşmakla geçirdi. Çünkü Trantor toprağın yaklaşık iki kilometre altına inşa edilmiş ve yeryüzüne tüneller yoluyla bağlanmıştır. Tıpkı bir buzdağı gibi; onda dokuzu aşağıda gizli olan bir buzdağı. Öyle ki, kıyı bölgele-

rinde bile okyanus zemininin birkaç kilometre altına dek uzanır. Aslında kent o kadar alçakta kalıyor ki, yüzey ile birkaç kilometre aşağısı arasındaki ısı farkından yararlanıp gereksinim duyduğumuz tüm enerjiyi elde edebiliyoruz. Bunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, atomik üreteçler kullandığınızı sanıyordum.”

“Bir zamanlar öyle yapıyorduk. Ama böylesi daha ucuz.”

“Öyledir herhalde.”

“Bütün bunlar karşısında ne düşünüyorsunuz?” Bir an için adamın uysal tabiatı yerini kurnazlığa bırakmıştı. Sinsi görüldüğü bile söylenebilirdi.

Uygun sözcüğü yakalamak için çırpınan Gaal çareyi bir kez daha, “Muhteşem,” demekte buldu.

“Buraya tatile mi geldiniz? Yoksa yolculuk ederken şöyle bir uğradınız mı?”

“Tam öyle sayılmaz... Aslına bakarsanız Trantor’u ziyaret etmeyi hep istemişimdir ama şu an bir iş gereği burada bulunuyorum.”

“Öyle mi?”

Gaal sözlerine daha da açıklık getirme gereği duydu. “Trantor Üniversitesi’nden Dr. Seldon’a üzerinde çalıştığı bir proje üzerinde yardımcı olacağım.”

“Kuzgun Seldon mı?”

“Yo, hayır. Sözünü ettiğim kişi Hari Seldon... Psikotarihçi Seldon. Kuzgun Seldon diye birinden haberim yok.”

“Ben de Hari’yi kastediyordum zaten. Ona Kuzgun derler. Anlarsınız ya, argo işte. Kendisi felaket tellallığı yapmaya bayılır da.”

“Öyle mi?” Gaal gerçekten şaşırmıştı.

“Tabii, biliyor olmanız gerekir.” Jeril gülümsemedi. “Buraya onun için çalışmaya geldiniz, değil mi?”

“Evet ama ben sadece bir matematikçiyim. Söylesenize, ne diye felaket tellallığı yapsın ki? Hem, bu ne tür bir felaket?”

“Sizce ne tür olabilir?”

“Korkarım bu konuda en ufak bir fikrim yok. Dr. Seldon ile ekibinin yayımladığı bazı çalışmaları okumuştum. Matematiksel kuramlara ilişkin yazılardı hepsi.”

“Evet ama dikkatinizi çekerim, onlar ‘yayımladıkları’ yazılar.”

Gaal kendini huzursuz hissetmişti. “Sanırım artık odama gitsem iyi olacak. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

Jerril elini kayıtsızca sallayıp ona veda etti.

Gaal odasına döndüğünde kendisini beklemekte olan biriyle karşılaştı. Bir an için o kadar telaşlanmıştı ki, bu tür durumlarda söylenmesi kaçınılmaz olan, “Burada ne arıyorsunuz?” sorusunu dile dökememişti bile.

Adam ayağa kalktı. Saçları kelleşmeye yüz tutmuş, yürüyüşü aksak ama mavi gözlerindeki pırıltıyı korumuş yaşlı bir adamdı bu.

Adam, Gaal’in karmakarışık olmuş belleği karşısındaki bu yüzü fotoğraflarını defalarca gördüğü kişinininkiyle eşleştiremeden bir saniye önce, “Ben Hari Seldon’ım,” dedi.

PSIKOTARİH – ...Gaal Dornick, matematiksel olmayan kavramlar kullanarak bugün psikotarih olarak adlandırdığımız şeyi, matematik biliminin insan topluluklarının önceden belirlenmiş sosyal ve ekonomik uyarıcılara verdiği tepkileri açıklayan bir dalı olarak tanımlamıştır...

...Açıkça ifade edilmemiş olsa da, tüm bu tanımlamalarda insan kümesinin istatistik açısından geçerli bir veri tabanı olduğu varsayımından hareket edildiği anlaşılmaktadır. Böyle bir topluluğun üzerinde ölçüm yapılabilmesi için ne kadar büyük olması gerektiği, Seldon'ın İlk Kuram'ı uyarınca saptanabilir... Üzerinde durulması gereken bir diğer varsayım ise, verilen tepkilerin gerçeği yansıttığından emin olunabilmesi için incelemeye alınan insan kümesinin psikotarihsel kuramdan habersiz kişiler arasından seçilmesi gerektiğidir...

Sağlam ve geçerli bir psikotarih biliminin temelinde bir dizi sosyal ve ekonomik güce uygun özellikler taşıyan Seldon fonksiyonları yatar. Örneğin...

GALAKTİK ANSİKLOPEDI

4

“Merhaba, efendim,” dedi Gaal. “Ben... ben...”

“Yarıncan önce buluşacağımızı beklemiyordun, değil mi? Normali de oydu aslında. Şu da var ki, senin hizmetlerinden yararlanacaksa, acele etmeliyiz. Gönüllü bulmak gitgide zorlaşıyor.”

“Pek anlayamadım, efendim.”

“Gözetleme kulesindeyken biriyle konuştun, değil mi?”

“Evet. İsmi Jerril’miş. Onun hakkında tek bildiğim bu.”

“Adı önemli değil. Kamu Güvenliği Komisyonu’nun bir ajanı o. Uzay istasyonuna indiğin andan beri seni izliyor.”

“Ama neden? Korkarım ki aklım iyice karıştı.”

“Kuledeki adam sana benden hiç bahsetti mi?”

Gaal yanıt vermeden önce duraksadı. “Sizden Kuzgun Seldon diye söz etti.”

“Bunun nedenini de söyledi mi peki?”

“Felaket tellallığı yaptığınızı söyledi.”

“Yapmıyorum diyemem... Trantor hakkındaki ilk izlenimin nedir bakalım?”

Her karşısına çıkanın Trantor hakkındaki görüşünü sorması şart mıydı sanki? Gaal’in aklına o bildik sözcük dışında hiçbir yanıt gelmiyordu: “Muhteşem.”

“Görüyorum ki bunu hiç düşünmeden söyledin. Ya psikotarih açısından baktığında yanıtın ne olur?”

“Hiç o açıdan düşünmemiştim.”

“Seninle işim bittiğinde, genç adam, karşına çıkan her soruyu psikotarih açısından düşünmek sende bir alışkanlık halini almış olacak... Şimdi dikkatli bak.” Seldon kemerindeki keseden küçük bir hesap makinesi çıkardı. Uykusuzluk çektiği zamanlarda kullanmak üzere yastığının altında bunlardan bir tane bulundurduğu söylenirdi. Aletin parlak gri cilası çok kullanılmaktan dolayı biraz aşınmıştı. Seldon’ın yaşlandıkça benekenmiş becerikli parmakları makinenin yüzeyini kaplayan sıra sıra düğmelerin üstünde gezindi. O böyle yaptıkça üst kısımdaki ekranda kırmızı renkli şekiller yanıp sönüyordu.

“İşte bu, İmparatorluk’un şu günkü durumunu temsil ediyor,” dedi.

Sonra bekledi.

En sonunda Gaal, “Bu tam bir gösterge sayılmaz tabii, değil mi?” dedi.

“Hayır, gerçekten de tam sayılmaz,” dedi Seldon. “Sözlerimi sorgusuzca kabul etmediğini görmek beni sevindirdi. Şöyle diyelim: bu, varsayımı öne sürmeye yardım edecek bir tahmin sadece. Buna ne dersin?”

“İleride temel formülün doğruluğunu öğrenebileceksem,

kabul ederim.” Gaal muhtemel bir tuzaktan sakınmaya özen gösteriyordu.

“İyi. Buna bir de İmparator’un suikasta kurban gitmesi, genel valilerin isyan etmesi, zaman zaman tekrarlanan ekonomik durgunluk dönemleri ve gezegen araştırma seferlerinin sayısındaki düşüş gibi olasılıkları ekleyelim...”

Bu arada elleri sürekli çalışıyordu. Bahsettiği her yeni kavramla beraber parmaklarının dokunuşuyla hesap makinesinin ekranında yeni simgeler beliriyor ve giderek genişleyip değişen temel işlevin içinde eriyip gidiyorlardı.

Bu süre zarfında Gaal onu yalnızca bir kez durdurdu. “Bu küme dönüşümlerinin doğruluğundan emin değilim.”

Seldon yaptığı işlemleri daha yavaş hareketlerle tekrarladı.

Bu sefer, “İyi ama bunu yaparken kuraldışı bir sosyo-işlem kullanıyorsunuz,” dedi Gaal.

“Güzel. Çabuk kavırıyorsun ama halen yeteri kadar çabuk değil. Bu bağlamda kuraldışı değiller. Dur sana açılımını göstereyim.”

Oldukça uzun süren işlemler sona erdiğinde, Gaal saygıyla ve biraz da bezginlikle kabullendi. “Evet, şimdi anladım.”

Seldon en sonunda durmuştu. “İşte Trantor’un bundan üç yüzyıl sonraki hali. Bunu nasıl yorumlayacaksın bakalım?” Başını yana eğip alacağı cevabı beklemeye koyuldu.

Gaal inanmaz gözlerle haykırdı. “Tümüyle yok mu olacak! Ama... ama bu imkânsız. Trantor daha önce hiç...”

Seldon sadece bedenen yaşlanmış bir adamın heyecanıyla doluydu. “Hadi ama. Bu sonuca nasıl ulaştığımızı kendi gözlemlerinle gördün. Şimdi formülleri boşverip kelimelere dök.”

“Trantor uzmanlık alanlarını çoğalttıkça giderek daha aciz, daha savunmasız bir duruma düşüyor,” dedi Gaal. “Dahası, İmparatorluk’un yönetsel merkezi olma konumu sağlamlaştıkça dış unsurlar açısından daha da büyük bir ödül halini alıyor. İmparatorluk tahtının hangi varise kalacağı sorunu belir-

sizleştikçe ve büyük aileler arasındaki kavgalar şiddetlendikçe sosyal sorumluluk ortadan kayboluyor.”

“Yeterli. Peki üç yüzyıl içinde topyekûn yıkım yaşanmasının matematiksel olasılığı nedir?”

“Bunu söyleyemem.”

“Alan diferansiyeli uygulayabilirsin, değil mi?”

Gaal kendini baskı altında hissetti. Hesap makinesi ona uzatılmamıştı, gözlerinin otuz santim uzağında duruyordu işte. Hırsla hesaplamaya girişti, alnının ter içinde kaldığını hissedebiliyordu.

“Yüzde 85 civarında mı?”

“Fena değil,” dedi Seldon, alt dudağını dışarı bükerek, “ama iyi de sayılmaz. Kesin rakam yüzde 92,5 olacaktı.”

“Demek size ‘Kuzgun Seldon’ demelerinin nedeni bu?” dedi Gaal. “Ama bunların hiçbirine dergilerde rastlanmıyor.”

“Tabii ki rastlanmaz. Yayınlanıyorlar ki. İmparatorluk salıntılı konumunun bu şekilde açığa vurulmasını onaylar mı sanıyorsun? Oysa psikotarih bu durumu açıkça ortaya koyuyor. Yine de vardığımız bazı sonuçlar aristokrat kesime sızmış durumda.”

“Bu çok kötü.”

“Pek sayılmaz. Ne de olsa her şeyi hesaba kattık.”

“Beni soruşturmalarının nedeni de bu o halde?”

“Evet. Benim projemle ilgili her konu soruşturuluyor.”

“Tehlikede misiniz, efendim?”

“Ah, evet. İdam edilme olasılığım yüzde 1,7 ama bunun için projemi durduracak değilim. Biz de her ihtimali göz önüne alarak yola çıktık. Neyse, düşünme bunları. Yarın Üniversitede benimle buluşacaksın, değil mi?”

“Pek tabii,” dedi Gaal.

KAMU GÜVENLİĞİ KOMİSYONU – ...Aristokrat kesimi, Entun hanedanının son üyesi I. Cleon'un suikast sonucu öldürülmesinin ardından güç kazanmıştır. Asıl olarak, istikrarsızlık ve belirsizlikle geçen yüzlerce yıl boyunca İmparatorluk'ta düzen sağlayıcı bir unsur görevi gördüler. Genellikle Chenler ve Divartlar gibi büyük ailelerin kontrolü altında bulunan komisyon, bir süre sonra yozlaşarak düzenin korunmasından başka bir şeyi umursamayan kör bir mekanizma kimliğine büründü... Devlet sisteminden tamamen silinmeleri ancak gerçek anlamda güç sahibi sayılabilecek son imparator II. Cleon'un başa geçişinin ardından mümkün olmuştur. İlk Komisyon Şefi...

...Komisyon'un çöküş sürecinin başlangıcı, bir bakıma Vakıf Dönemi'nin kabulünün iki yıl öncesinde yaşanmış olan Hari Seldon mahkemesine kadar gider. Gaal Dornick'in Hari Seldon üzerine yazdığı biyografide söz konusu mahkeme ayrıntılı biçimde anlatılmaktadır...

GALAKTİK ANSİKLOPEDI

5

Gaal verdiği sözü tutamadı. Ertesi sabah boğuk bir zil sesiyle uyanmıştı. Çağrıya yanıt verince otel görevlisi nazik ve durumu olabildiğince hafifletmeye çalışan bir sesle ona Kamu Güvenliği Komisyonu'nun emriyle tutuklanmış olduğunu bildirdi.

Gaal kapıya doğru atıldıysa da artık açılmadığını fark etti. Tek yapabileceği giyinip beklemektir.

Gelip Gaal'i aldılar ve başka bir yere naklettiler ama hâlâ gözaltındaydı. Nezaketi elden bırakmadan ona sorular sordular. Her şey son derece uygar yöntemlerle yürütülüyordu. Onlara aslen Synnax'ta ikamet eden bir taşralı olduğunu, şu şu okulları bitirdiğini ve şu şu tarihte bir Matematik Doktorası almaya hak kazandığını anlattı. Sonra da Dr. Seldon'ın ekibine katılmak için başvuruda bulunduğunu ve başvurusunun ka-

bul edildiğini açıkladı. Bu ayrıntılar üzerinden tekrar tekrar geçti; onlarsa her defasında dönüp dolaşıp Seldon Projesi'ne hangi nedenle katıldığı sorusuna geliyorlardı. Bundan nasıl haberi olmuştu; bu proje kapsamında üstlendiği görev neydi; ne gibi gizli talimatlar almıştı; neyin nesiydi bu proje?

O ise bu soruların yanıtını bilmediğini öne sürdü. Hiçbir gizli talimat almamıştı. Henüz eğitim aşamasındaki bir bilimsani ve matematikçiydi o. Siyasetle ilgilenmiyordu.

En sonunda kibar soruşturmacı şunu sordu: “Trantor ne zaman yok olacak?”

Gaal sarsılmıştı; kekeleyerek cevap verdi: “Benim bilgim bunu yanıtlamaya yetmez.”

“Kiminki yeter o halde?”

“Başkası adına konuşmamı nasıl beklersiniz?” Gaal'i ateş basmıştı. Hem de feci bir ateş.

“Size bu gibi bir yıkımdan bahseden, Trantor'un yok olacağı günü bildiren kimse oldu mu?” diyen soruşturmacı, genç adamın tereddüt ettiğini görünce devam etti. “Sizi izledik, doktor. Bu gezegene geldiğinizde havalimanındaydık; siz gözlem kulesinde randevu saatinizi bekleyerek vakit geçirirken oradaydık; tabii Dr. Seldon'la aranızda geçen konuşmaya da kulak misafiri olduk.”

“Öyleyse onun bu konu hakkındaki görüşlerini biliyorsunuz,” dedi Gaal.

“Olabilir. Ama bir de sizden duymak istiyoruz.”

“Kendisi Trantor'un üç yüzyıl içinde ortadan kalkacağı fikrinde.”

“Bunu kanıtladı mı... yani matematiksel olarak?”

“Evet, kanıtladı,” dedi Gaal biraz da meydan okurcasına.

“Yani... hesapların doğru olduğuna inanıyorsunuz, öyle mi?”

“Eğer Dr. Seldon öyle söylüyorsa, doğrudur.”

“Pekâlâ. Daha sonra tekrar geleceğiz.”

“Bekleyin biraz. Avukat tutma hakkım var. İmparatorluk’un bir vatandaşı olarak bu hakkımı kullanmak istiyorum.”

“Vakti gelince size bir avukat tayin edilecek.”

Edildi de.

Bir süre sonra içeri giren uzun boylu adamın yüzündeki çizgiler o denli dikeydi ki, insan bu suratta gülümsemeye yer var mı diye düşünmeden edemiyordu.

Gaal başını kaldırıp yeni gelene baktı. Kendisini yıpranmış ve solgun hissediyordu. Trantor’a geleli henüz otuz saati geçmediği halde başından o kadar çok şey geçmişti ki.

“Adım Lors Avakim,” dedi adam. “Dr. Seldon beni sizi savunmam için gönderdi.”

“Gerçekten mi? Madem öyle, dinleyin lütfen. Şikâyetimi bir an önce İmparator’a iletmek istiyorum. Burada nedensiz yere alıkonuyorum. Suçlanmamı gerektirecek hiçbir şey yok. Hiçbir suç işlemedim ben.” Ellerini avuç içleri aşağı gelecek şekilde uzattı. “Bu davanın hemen İmparator’a iletilmesini sağlamalısınız.”

Avakim düz bir zarfın içinden çıkardığı malzemeleri odanın zeminine dikkatle boşaltmakla meşguldü. Gaal’in midesi kaldıracak durumda olsa, bunların arasında küçücük kişisel bir kapsüle sığacak kadar ince, şeride benzer adli Cellomet formları bulunduğunu fark ederdi. Aynı zamanda cebe sığacak büyüklükte bir kayıt cihazının varlığının da farkına varırdı.

Gaal’in bu ani patlayışına aldırmayan Avakim en sonunda başını kaldırıp baktı. “Tabii Komisyon şu anki konuşmamızı dinleme işını yardımıyla dinliyor olacak. Aslında yasalara aykırı ama onlar buna aldırılmazlar.”

Gaal dişlerini sıkı.

“Ne var ki,” diyen Avakim kendine bir koltuk çekip düşünceli bir ifadeyle oturdu, “masaya bırakmış olduğum kayıt cihazı –ki mükemmel denecek ölçüde sıradan bir görünümü

olmasına karşın çok iyi iş gören bir aygıttır– sözünü ettiğim casus ışını tamamen etkisiz hale getirme yeteneğine de sahip. Bu da onların ilk anda fark edemeyeceği bir şey.”

“Rahatça konuşabilirim öyleyse.”

“Tabii.”

“O halde tekrar ediyorum: İçinde bulunduğum durumdan İmparator’un haberdar edilmesini istiyorum.”

Avakim’in yüzünde beliren buz gibi gülümseyiş, kapıdan içeri ilk girdiğinde Gaal’in aklına takılan soruyu, yani bu ince suratta tebessüme yer olup olmadığını yanıtlamış oluyordu. Kırıkan yanakları bu sırtışı daha da vurguluyordu. “Demek taşralısınız.”

“Ben de herkes kadar bir İmparatorluk yurttaşayım. En azından siz ya da şu Kamu Güvenliği Komisyonu’ndakiler kadar.”

“Orası kuşkusuz. Benim söylemek istediğim, bir taşralı olmanızdan dolayı Trantor’daki yaşamı anlayamayışınızdı sadece. Burada mahkemeler İmparator’un huzuruna taşınmaz.”

“Peki bu Komisyon’un üst makamı kim o zaman? Buna ilişkin herhangi bir uygulama olmadığını söylemeyeceksiniz herhalde.”

“Öyle bir makam yok. Uygulama açısından herhangi bir temyiz makamı olmadığı söylenebilir. Yasalar uyarınca İmparator’a başvurabilirsiniz, ancak onun huzuruna çıkamazsınız. Sizin de bildiğiniz gibi, şu anki imparator Entun hane-danından gelmiyor. Korkarım ki Trantor, aynı zamanda Kamu Güvenliği Komisyonu’nu da oluşturan birtakım aristokrat ailelerin elinde. Kaldı ki, bu da psikotarih tarafından öngörölmüş olan bir gelişme.”

“Gerçekten mi?” dedi Gaal. “Şu durumda, eğer Dr. Seldon, Trantor’un bundan üç yüzyıl sonraki durumunu önceden tahmin edebiliyorsa...”

“On beş yüzyıl sonraki halini de öngörebilir.”

“Diyelim ki öyle. Bu sabah olacakları dünden görüp de beni neden uyarmadı peki? Üzgünüm ama size inanamayacağım.” Gaal oturdu ve ter içinde kalmış avuçlarından birini başına dayadı. “Psikotarihin istatistiğe dayalı bir bilim olduğunu ve tek bir insanın geleceğini doğrulukla öngörmeye yetmeyeceğini anlayabiliyorum. Siz de benim bu öfkemi mazur görün lütfen.”

“Ama yanılıyorsunuz. Dr. Seldon sizin bu sabah tutuklanacağınızı öngörmüştü zaten.”

“Ne?!”

“Ne yazık ki bu doğru. Komisyon onun çalışmalarına her geçen gün biraz daha düşmanca bakıyor. Gruba yeni katılanlar daha yoğun bir şekilde sorgulanmaya başladı. Grafikler amacımıza ulaşma yolunda sorunun zirveye taşınma zamanının geldiğini gösteriyor. Komisyon son zamanlarda nedense biraz ağır hareket etmeye başlamıştı, bu yüzden de Dr. Seldon dün sizi ziyarete onların elini güçlendirmek için geldi. Başka bir nedeni yok.”

Gaal’in nefesi kesilmişti. “Ama bu çok onur kırıcı...”

“Lütfen. Yapılması gereken buydu. Kişisel bir nedenden dolayı seçilmiş değilsiniz. Dr. Seldon’ın planlarını anlamalısınız; geliştirilmesi on sekiz yılı aşkın bir süre alan ve yaşanabileceklere dair tüm önemli olasılıkları içeren matematik formüllerinin ürünü o planlar. Bu da onlardan biri. Buraya gönderilişimin tek nedeni korkmanızı gerektirecek bir durum olmadığı konusunda sizi temin etmek. Her şey iyi bir şekilde sonuçlanacak; proje için de aynısı söylenebilir; sizin için de öyle olacağına ilişkin sağlam bir olasılık mevcut.”

“Yüzdelere nedir peki?”

“Proje için, yüzde 99,9’un da üstünde.”

“Ya benim için?”

“Bana o olasılığın yüzde 77,2 olduğu söylendi.”

“Desenize beşte bir ihtimalle ya hapse tıklılacağım ya da ölüm cezasına çarptırılacağım.”

“Son söylediğinizin olasılığı yüzde biri bile bulmuyor.”

“Rahatladığımı sanmayın. Tek kişi üzerine yapılan hesaplar hiçbir şey ifade etmez. Siz en iyisi bana Dr. Seldon’ı yollayın.”

“Ne yazık ki bunu yapamam. Dr. Seldon da tutuklanmış durumda.”

Ayağa fırlayan Gaal bir çığlık koyvermeye yeltenmişti ki, kapı ardına dek açıldı. İçeri bir gardiyan girdi, masaya doğru yürüdü, masanın üstünde duran kayıt cihazını eline aldı, ale-tin dört bir yanını inceledikten sonra cebine attı.

Avakim sakince, “O cihaz bana gerekli,” dedi.

“Size yenisini vereceğiz, sayın avukat; statik alan yayma-yanından.”

“Madem öyle, görüşmem sona erdi.”

Gözleriyle onun çıkışını izleyen Gaal bir an sonra odada yeniden yalnız kalmıştı.